

mmost

Číslo 2/XIV

únor 2007

Proti dobrovolnému daru

A bylo jaro a všechno kvetlo...

Tato slova jsem si vypůjčil z nezapomenutelných Broučků Jana Karafiáta. Letošní zima sice někdy vypadá, jako by už mělo všechno pomalu začít kvést, ale já tímto obrázkem mířím jinam, protože podle kalendáře nám ještě kus zimy zbývá.

Až všechno rozkvetne, nezapomeňte se dobře dívat kolem sebe: Kdo usedá na čerstvý, rozvinutý květ? Kdo tiše hučí v koruně kvetoucího stromu? Jsou to včely, pečlivé dělnice, kterým nic neunikne, pečlivě navštíví každý květ, aby jej vysály a v úle uložily dobrý a zdravý med. Na čerstvý květ neusedne většinou moucha, či hejno much. Ty se slétají někde úplně jinde. Je-li někde něco co hnije, kazí se, výkal... Tam to taky hučí a mouchy masařky dělají taky svou práci. Létají pak na všechny strany, aby roznesly infekci a může být velice zle. Zapamatujme si tento obrázek pro následující příhodu:

Do malé prodejny vstupuje zákazník. S prodavačkou se zná, vždyť bydlí v jednom vchodě panelového domu. - Servus Pepo, jak se vede? - Ale to víš, pomalu ale jistě, není kam spěchat... - Ty poslouchej, co říkáš na toho faráře? - Našeho faráře? - ptá se Pepa. - Ale ne, toho v Polsku... Pepa chvíli uvažuje a pak mu to dojde: Myslíš ten případ ve Varšavě? - No, přesně to. - Tak poslouchej, to není farář, ale arcibiskup. Já v Polsku nežiji, takže to posoudit nemohu, - ale znáš ty toho a toho z našeho vchodu? Víš kým byli za minulého režimu a jak si žijí dnes? Kde jsou, jaká mají místa a platy...? Prodavačka se poněkud příkrčí a téměř šepem a trochu ustrašeně se ptá: - Ty to víš taky? - Jistě, já vím věci, - ...jenomže je zajímavé, že do církve si kopne kde kdo a plivne si na ni kde kdo ale tady toto nevádí nikomu... Prodavačka chvíli stojí, pak se podívá na Pepu, pokývá hlavou se slovy: Tak to jsi mi ale dal...! A věnuje se prodávání.

Před nedávnem se naše společnost díky události ve Varšavě a našim médiím začala zase velmi pečlivě zajímat o tzv. spolupracovníky s StB z časů totality. A řada lidí se jako na povel rozhořčuje a pohoršuje: tak tohle je církev? Tak tohle není církev. Tohle je lidská slabost, která je v různých podobách vlastní každé

lidské osobě. Všichni pohoršení ale zapomněli, že

vždy a všude se mluví o komunistické StB. Byl to tedy nástroj všemocné strany a nám na druhé straně ani moc nevádí, že tato strana existuje dále dokonce jako strana parlamentní,

které dává ve volbách hlas určité procento občanů. Máme v takové situaci morální právo o těchto spolupracovnících mluvit, nebo je vystavovat div ne veřejnému lynčování? Katolický křesťan by měl vědět, že hřích je vědomé a dobrovolné porušení Božího zákona a já dám téměř hlavu za to, že nikdo z kněží, jejichž jména se v seznamech spolupracovníků objevila, nepřišel dobrovolně za někým z důstojníků, aby se dobrovolně přihlásil ke spolupráci. Ti lidé si ve svém svědomí a před svým svědomím vytrpěli určitě své a dnes mají být bití znovu, ale kde jsou ti důstojníci, šéfové a organizátoři - to nikoho nezajímá? Kde jsou bývalí příslušníci

lidových milicí? Kde jsou bývalí bachaři komunistických koncentráků, bývalí politrucci vojenských útvarů, kontráši (něco jako vojenská StB), kde jsou církevní tajemníci a jejich přísluhovači, kde jsou nejrůznější kádrováci, kde jsou donašeci a zapisovatelé SPZ aut u kostelů... Nakonec to bude vypadat, jako by StB byla církevní organizací...! V neděli 21. ledna jsme mohli vidět v Cestách víry O. Adama, dobře známého bývalého několikaletého kaplana u nás v Třinci. Za co mu byl odebrán tzv. státní souhlas k výkonu svého kněžského povolání? Kde jsou ti, kdo na něj donášeli, kdo jej soudili? Proč musel mít kněz tzv. státní souhlas, aby mohl po vysvěcení konat kněžskou službu? Proč takový státní souhlas nepotřebovali třeba čerstvě vystudovaní lékaři, učitelé, inženýři, - ba dokonce ani čerstvě vyučení prodavači, pekaři či zahradníci? Kdo vytvářel tzv. „doplňky zákonů“, které nebyly nikdy veřejně vyhlášeny, neměly proto hodnotu zákona, ale platné zákony se jimi omezovaly, což je právně nepřipustné? A takových otázek „Kdo jsou“ či „kde jsou“ bych jistě nejen já mohl uvést ještě celou řadu.

Bylo taky ukazováno na našeho Otce biskupa. Kdo ale ví, že tento člověk po svém vysvěcení v roce 1972 nedostal tzv.

státní souhlas k výkonu kněžského povolání v pražské arcidiecézi, která byla jeho domovskou? Jakým právem, či podle jakého zákona? Až pak se povedlo získat pro něj souhlas zde do Slezska, do bývalé Apoštolské administratury československé díky určité váze osoby a úřadu tehdejšího ordináře Dr.Veselého. Kdo ví, kolikrát byl volán na kobereček a bylo mu zakazováno, aby nosil svůj bílý řeholní šat a vyhrožováno mu? Ví o tom ze součastníků vůbec někdo?

Nás všechny bez výjimky čeká jedna pořádná lustrace, jejíž výsledek není možno zmanipulovat. Řekl to pěkně jeden filmový komik: Pamatuj, že na posledním soudě se všechny tvoje filmy promítnou. Možná i proto ta zuřivost proti církvi, že tohle připomíná, proto ten zoufalý boj. Dnes už církevní tajemníky nemáme, aby umlčovali církev odebíráním státních souhlasů, tak na to půjdeme jinou cestou: rozmázneme starou špínu a on se nějaký výsledek dostaví. Ale kdo tu špínu organizoval, k ní nutil? A tady se vracíme k původnímu obrázku: Kdo sedá na výkal, na lejno? Mouchy masařky, které pak roznášejí jen a jen infekci zla, zuřivosti. Včela na nic takového nesedne, proto je schopna naplnit plást dobrým a zdravým medem. Do které kategorie se mohu zařadit já? Do které kategorie zařadit některá média a jejich tvůrce, či ty dnešní superspravedlivé, kteří by dnes tu a tam někoho lynčovali a sami pěkně volili kandidáty národní fronty, jezdili do kostela o třicet kilometrů dál a potají nadávali, když museli stát frontu na toaletní papír, či čekat několik hodin před hranicí v Českém Těšíně? Církví nelze upřít jedno: Že totiž mimo jiné ví, že špína patří do kanálu a ne na veřejný obdiv. Jinak se neubráníme masařkám, které budou hučet a roznášet infekci a řetěz zla a nenávisti se nepřetrhne nikdy.

V tomto měsíci začínáme postní čas. Mohli bychom jej my, křesťané využít opravdu k modlitbě za očistění a uzdravení celé společnosti. Včela se masařkou nemůže stát ani masařka včelou. Člověk se ale může proměnit milostí Boží, musí ovšem chtít. Není krásné, že ze Šavla se stal sv. Pavel? A takových proměn je mnohem více.

P. František

Radost v srdcích ničím nezaplatiš

Ten, kdo přišel na večerní mši svatou v sobotu 23. 12. 2006 před „Štědrým dnem“, byl svědkem zvláštní události. Před samotným koncem mše svaté Otec Jan uvítal dva manželské páry a s nimi 11 dětí. Byly to rodiny Penkalových a Godfrýdových, pro které jsme letos sbírali dárky pod náš vánoční strom. Manželé Penkalovy bydlí v Oldřichovicích od ledna roku 2006 a mají celkem 7 dětí. Dvě vlastní (Terezku 10, Daniela 7 let) a pět dětí v pěstounské péči (Sylvu 8, Honzíka 4,5 a tři sourozence Marušku 2, a dvojčata Míšu a Kristiána 1 rok.) Manželé Godfrýdovy jsou také z Ostravy a mají 4 děti (Štěpána v adopci 8 a tři sourozence Věrku 3, Marušku 5 a Marka 6 let). Obě rodiny jsou členy Sdružení pěstounů v Ostravě a spolupracují s Fondem ohrožených dětí, pobočka Ostrava. Nové krásné domy pro ně postavilo Občanské sdružení Filadelfie - Přístav Oldřichovice. Je to nestátní nezisková organizace, založená roku 2003, která se věnuje podpoře náhradní rodinné péče. Posláním sdružení je být zdrojem pozitivních morálních, sociálních a duchovních hodnot dětem a mládeži. Křesťanské zázemí a pomoc bude rodinám zajišťovat sbor Apoštolské církve v Oldřichovicích.

Bylo to poprvé v průběhu 6-ti let, kdy si adresáti naší sbírky mohli převzít své dárečky osobně. Když pan Martin Penkala děkoval jménem obou rodin za štědrost

nás všech, vlastně ještě nevěděli, kolik dárků se pod stroměčkem „schovává“. O to větší překvapení zažili, když uviděli tu hromadu určenou právě jim. Dojetí měli v očích nejenom děti, ale i jejich rodiče. Nikdo z nich nečekal takovou štědrost.

Možná si ani pořádně neuvědomujeme, jak krásný a hluboký okamžik to pro všechny byl. Pro rodiče to bylo ocenění jejich práce, jejich rozhodnutí věnovat své životy dětem, které jiní z nezájmu odložili; pro děti - které ještě nedávno žily v dětských

domovech, dvojnásobnou radost, protože to jsou jejich první vánoce v novém domově v Oldřichovicích a k tomu navíc dostaly tolik dárků. A co to znamená pro nás? Že jsme společenství křesťanů, které myslí na potřeby druhých.

Děkujeme Vám všem, kteří jste přispěli dárky, finančními dary nebo modlitbami za zdar celé akce.

Míša Wawreczková
a Pavla Golasowská

Poradna pro ženy a dívky

Člověk je člověkem od okamžiku početí. Je jím nezávisle na rozhodnutí zákonodárců, na osobním či společenském mínění nebo na užitečnosti pro společnost. Lidskou bytost je proto třeba respektovat a chránit od prvního okamžiku její existence, tj. od početí, neboť od této chvíle je to život nového jedince, který není ani životem matky ani životem otce. (výňatek z programového prohlášení SONŽ)

Sdružení ochrana nenarozeného života bylo založeno v březnu roku 1990 s posláním probouzet vědomí úcty k nenarozenému životu, pomáhat matkám a rodinám v obtížných situacích vzniklých neplánovaným těhotenstvím.

Za tímto účelem byla PORADNA PRO ŽENY A DÍVKY v tísni zřízena i u nás Třinci na náměstí Míru.

V poradně pracují tři pracovnice, které poskytují poradenství v těchto oblastech:

- vztahy, zamilovanost, partnerství, příprava do manželství - metody PPR.
- prenatální vývoj, psychoprofylaktická příprava na porod. Tato příprava je složená ze 2-3 individuálních setkání s budoucí maminkou (či oběma partnery). Zahnuje výklad o porodu

spojený s videoprojekcí, nácvik dýchání, odpovědi na dotazy ohledně porodu, kojení a péči o dítě. Služba je nabízena zdarma a dostupná pro sociálně slabé, mladistvé či osamělé těhotné ženy, u kterých hrozí zvýšené riziko komplikací v souvislosti s porodem a mateřstvím.

- linka kojení - telefonické konzultace kojícím matkám.
- interrupce
- antikoncepce
- sociálně právní poradenství
- gravitesty zdarma
- materiální výpomoc sociálně slabým nastávajícím matkám
- pomoc v souvislosti s umístěním v Domovech pro matky s dětmi
- zapůjčení knih a shlédnutí video projekce s výše uvedenou tematikou
- přednášková činnost na ZŠ i v dalších zařízeních pro děti a mládež

Otvírací doba :

PO	7.30 - 14.00
ÚT	7.30 - 16.00
ST	8.00 - 16.00
ČT	7.30 - 14.00
PÁ	7.00 - 13.00

PODĚKOVÁNÍ NAŠIM SPONZORŮM A DÁRCŮM V ROCE 2006

Poradna poskytuje své služby díky finanční podpoře ze strany Ministerstva zdravotnictví ČR, Městského úřadu Třinec, Renovabis, NROS.

Děkujeme všem jmenovaným a všem ostatním, jejichž (nejen finanční) pomoc nám umožňuje pomáhat ženám, dívkám, maminkám, budoucím maminkám a jejich dětem překonat těžká životní období. Děkujeme všem, kteří poradně věnovali kočárky, postýlky atd.....

Seznam sponzorů a dárců:

Firmy a organizace

FARNÍ ÚŘAD TŘINEC - P. František Vrubel
LÉKARNA OÁZA - RNDr. Brozda Josef.
LÉKARNA TILIA
POHŘEBNÍ SLUŽBA - Bohumil Kukučka
FARNÍ ÚŘAD VENDRYNĚ - P. Artur Kimak

Fyzické osoby

p. Cichy
MUDr. Agáta Mohammadová

Środa Popielcowa

W tradycji rabinicznej znane jest powiedzenie, że świat stoi na trzech filarach: na studium Tory, na kulcie Boga i na dobrych uczynkach. Św. Mateusz zaś w swej Ewangelii pokazuje trzy filary nauki Chrystusa: jałmużnę, modlitwę i post. Warto zauważyć, że stawia w ten sposób dobre uczynki przed modlitwą i postem.

Jałmużna

Pismo święte uczy, że jałmużna głodzi grzechy. Nie w taki jednak sposób, w jaki płaci się odszkodowanie za straty. Jałmużna, o ile jest darem serca, jest lekarstwem na grzechy. Jest panaceum na chorobę ducha, która jest źródłem grzechu. Grzech jest wzięciem sobie samowolnie tego dobra, które chciał nam dać Bóg, ale w sposób pełniejszy i w odpowiednim czasie. Jest zerwaniem niedojrzałego owocu z drzewa. Jałmużna zaś jest darowaniem drugiemu człowiekowi tego, co mu potrzeba, w odpowiednim czasie. Jałmużnik jest instrumentem Boga w dawaniu ludziom dobrych rzeczy z dobrego serca. Jest jak drzewo wydające dobre owoce, które może zerwać każdy przechodzący obok. Prawdziwą jałmużną, jak uczy Chrystus, daje się niemal nieświadomie. „Kiedy zaś ty dajesz jałmużnę, niech nie wie lewa twoja ręka, co czyni prawa, aby twoja jałmużna pozostała w ukryciu” (Mt 6,3-4). Prawdziwy jałmużnik daje tak, że nie wie, że daje, wydaje mu się, że dawanie jest oczywiste, że nie można było inaczej. Niektórzy ludzie dają czasem jakiemś żebrakowi na ulicy kilka złotych, aby uspokoić swoje sumienie, że dają jałmużnę. Potem, gdy spotkają kogoś naprawdę potrzebującego, kto wymaga więcej serca, niczego mu już nie dają, bo mają wymówkę, że już coś ofiarowali. Tymczasem prawdziwy jałmużnik nie czyni z tego, że dał, wymówki ani uspokojenia sumienia.

Modlitwa

Kto umie dawać ludziom, umie też się modlić. Modlitwa bowiem też jest swoistym daniem, tylko że Bogu. Modlić się tak po prostu to nie jest sprawa trudna, bo każdy z nas jest istotą religijną. Ale modlić się dobrze, to jest sztuka, której trzeba się uczyć. Dlatego Chrystus uczył Apostołów modlitwy. Modlitwa nie jest tylko naszą sprawą, owocem naszego wysiłku i ćwiczeń. Jest tajemnicą Boga w nas, jest najbardziej wewnętrznym współdziałaniem z Bogiem w nas. Modlitwa jest odsłanianiem przed Bogiem siebie, swoich zakamarków serca. Dlatego Jezus w nauce o modlitwie mówi, że Ojciec niebieski „widzi w ukryciu”, widzi to, co ukryte. Z naszej strony sztuką jest świadomie zaprosić Boga, aby „zobaczył” we mnie to, co ukryte. Owocem modlitwy wtedy będzie jednak nie to, że Bóg coś „zobaczy”, bo On i tak to widzi, tylko, że zobaczą to ja sam, a to, co

zobaczą, świadomie Bogu oddam. Modlitwa jest „jak woń kadzidla”, czyli jak obłok dymu drogocennej żywicy spalanej na rozżarzonych węglach. Jest owocem żaru miłości i spaleniem siebie Bogu w darze.

Post i pokuta

Post chrześcijański to odczucie głodu ducha, którego nie da się zaspokoić byle czym. Jest to bowiem głód własnej tożsamości, dręczące pytanie, kim jestem? Post to świadome stanięcie na granicach swoich możliwości. Post to czas, w którym się postanawia nie unikać nieznośnego poczucia rozdarcia między pragnieniem nieskończoności i doświadczeniem własnej słabości. Post to odczucie przede wszystkim głodu słowa Bożego, bo tylko ono może odpowiedzieć na dręczące nas pytania. Post w chrześcijaństwie łączy się ze studium słowa Bożego, a każde studium Biblii jest ascezą. Tylko słowo Boga może nadać sens memu życiu. Tylko Bóg może mnie wezwać do życia pomimo moich ograniczeń, bo głos Boga dociera do mnie spoza moich ograniczeń. A więc jest Bóg, który mnie wzywa do stania się kimś więcej, niż jestem. Zarazem słowo Boga, raz przyjęte, może stać się moim własnym słowem życia. Jedną z najważniejszych a zarazem najtrudniejszych rzeczy, jakiej mamy się nauczyć w naszym życiu religijnym, to szczerą pokutą. Szczerą pokutą jest trudna, bo wymaga tego, aby nie załatwiać na niej żadnych swoich interesów, także „interesów” w życiu duchowym. Pokuta jest najbardziej bezinteresownym darem serca. Jest nam trudniej się na nią zdecydować niż na dziękczynienie Bogu, bo oddając Mu chwałę, wydaje się nam, że coś mamy, coś Mu przynosimy. Pokuta zaś jest darem serca skruszonego, które niczego nie ma, czym by mogło pochwalić się przed Bogiem.

Pokuta ma być radykalnym staniem przed Bogiem, a nie przed ludźmi: „Ty zaś, gdy pościsz, namaść sobie głowę i umyj twarz, aby nie ludziom pokazać, że pościsz, ale Ojcu twemu, który jest w ukryciu” (Mt 6,17-18). Jest uznaniem, że przez grzech ja sam straciłem to, co jest źródłem mego szczęścia, samego Boga: „Tylko przeciw Tobie zgrzeszyłem i uczyniłem, co złe jest przed Tobą” (Ps 51,6). Dlatego pokuta nie jest tylko rozliczeniem się z ludźmi, powiedzeniem: „przepraszam”, aby sobie naprawić stosunki z nimi. Za pokutę nie mamy czegoś zyskiwać od ludzi.

Pokuta nie jest też realizowaniem swego własnego ideału religijnego. Nie jest kolejną próbą w duchowym skoku wzwyż po strąceniu poprzeczki. Nie jest próbą odzyskania niewinności, zapomnienia o porażce. Jest tylko Jeden Niewinny, a Jego właśnie uczynił Bóg grzechem, aby nas od grzechu uwolnić: „On to dla nas grzechem uczynił Tego,

który nie znał grzechu, abyśmy się stali w Nim sprawiedliwością Bożą” (2 Kor 5,21). Kto przez pokutę chce zaspokoić Boga, próbuje uczynić niepotrzebnym dzieło Chrystusa. Natomiast pokuta sprawia, że stajemy się „w Nim”, czyli w Chrystusie, Bożą sprawiedliwością, czyli stajemy się jedno z samym Chrystusem ukrzyżowanym i zmartwychwstałym.

(www.dominikanie.pl)

Editoriál

Není to dlouho, co hydrometeorologové varovali před nastupujícím větrným živlem. Orkán - v našich zeměpisných šířkách pojem takřka neznámý - říkali jsme si - „vichřice“... to přece zvládneme... hravě...! To byl názor lidí kolem mě, a tak trochu i můj. Ale přesto jsem se snad nechal unést v té době promítaným americkým filmem a říkal jsem si - jak bychom se měli na tu větrnou smršť připravit? Měl bych snad nakupovat potraviny, pitnou vodu, chystat úkryt někde ve sklepe? Tohle jsme přece nikdy nedělali, zatím jsme každý přírodní živel zvládli a dokázali jsme se s ním vyrovnat. Přesto však zkušenost s letošní zimou, - která jakoby byla a zároveň nebyla - mi říkaly, že něco není tak, jakoby mělo být. Víte, bratři a sestry, kdybyste byli na kostelním kůru v takovém větru, to je jako by vámi otrásal u vás doma na půdě vítr, vlivem kterého se nad vámi otrása střecha a krovy kvílí a sténají... V takové chvíli si řeknete - děj se vůle Páně, s tím nic nenadělám. Strach, rezignace - v materiálním, fyzikálním světě snad. Ale do duše se vkrádá i myšlenka další - co můj duchovní život smítaný větry a vichřicemi - i zde mohu říci, že s tím nic nesvedu? I moje vlastní duše by měla nést stopy větrné smrště, která nicí a boří? Moje vlastní duše by měla být obrazem pokáčených lesů, polámaných stromů, poničených budov? NE!!! Moje duše je přece obrazem Božím, Boží důstojnosti, Boží krásy a síly, která přece nemůže být poničena nějakou životní katastrofou a přírodními kataklizmy... V tomto měsíci opět vstupujeme do postní doby. Pamatujme na to, že žádný z přírodních živlů nemůže zničit to, co v nás stvořil Hospodin. Nemůže a nedokáže zničit člověka, pokud sami neumožníme zničit ČLOVĚKA!.

V našem městě větrný živel prosvištěl kolem nás a moc škody nenadělal. Objevil se však v té chvíli živel jiný - oheň - a ten pohltit nejenom majetek, ale vyžádal si i lidské oběti. A v tuto chvíli jsem si uvědomil, jak naléhavá a reálná jsou Ježíšova slova: „BDĚTE“!!!

Stanislav Janczyk

„JASEŁKA TRADYCYJNE ” pełne radości i uwielbienia Bożej Miłości.

*„Że, jako mówi wam wszystkim dawne, odwieczne orędzie,
Z pierwszą na niebie gwiazdą Bóg w naszym domu zasiądzie.
Sercem Go przyjąć gorącym, na ścieżaj otworzyć wrota -
Oto, co czynić wam każe Miłość, największa cnota.“*

Jan Kasprovicz

W tym roku 16 stycznia parafianie z Trzyńca wyjechali do Teatru Adama Mickiewicza w Cieszynie, by zobaczyć wspaniale przedstawienie Zespołu Teatralnego Parafii św. Elżbiety „Jasełka tradycyjne”. Jest to piękne, barwne widowisko muzyczne, prezentowane z wielkim rozmachem, z niepowtarzalnym scenariuszem, który wykorzystuje fragmenty z Pisma Świętego, przybliża do głębi tajemnicy zbawienia do Pańskich Narodzin, korzysta z szeregu elementów regionalnych i twórczości artystycznej samych mieszkańców Cieszyna. Pomimo tego, że już od roku 2005 uczestniczymy w tym niezwykłym beskidzkim kołędowaniu, byliśmy wzruszeni do łez głębokim zaangażowaniem każdego z aktorów nie tylko dzieci ale i dorosłych, pięknem sceny i strojów, cudownym śpiewem, ale głównie wspólnym przeżywaniem tej wielkiej radości z Narodzin Pańskich, którą można było wprost namacalnie odczuwać.

Tą piękną poezją witała wszystkich obecnych s. Jadwiga:

*Boże Narodzenie – jeszcze jedno – o dziwo!
Bóg przychodzi z miłością tak samo prawdziwą.
Rodzi się w lichym żłobie i w rękach kapłana.
Bo Miłość tak w Betlejem, jak i w Hostii dana.*

Zespół Teatralny Parafii św. Elżbiety działa od początku pod kierownictwem siostry Jadwigi Wyrozumskiej ze Zgromadzenia Sióstr Elżbietanek od blisko 25 lat. W jednym z wywiadów siostra Jadwiga przyznaje, że wszystko zaczęło się w klasztorze, gdzie z mistrzynią nowicjatu robiły różne przedstawienia. Później, kiedy założyła scholę przyszła taka myśl, żeby te śpiewające dziewczynki zagrały w jakimś przedstawieniu. Dlatego w świetlicy szpitalnej wystawiono sztuki o Bernadettcie i Genowefie. Potem z młodzieżą z internatu były inscenizacje Drogi Krzyżowej. Od roku 1984 w salkach parafialnych po raz pierwszy wystawienie Jasełek. Od 1990 roku Jasełka już na scenie Teatru Adama Mickiewicza w Cieszynie. Dziś zespół jest największym amatorskim teatrem przyparafialnym w całej diecezji, który jest także znany z przedstawień „Misterium męki Pańskiej” oraz z „Gościa oczekiwanego”. Jak przyznaje siostra Jadwiga wszystko to dzięki działaniu Ducha Świętego.

Ogrom pracy można sobie wyobrazić czytając wypowiedź s. Jadwigi o przygotowaniach do tegorocznych „Jasełek”: „W zespole jest ponad 150 osób, które biorą udział w scenie zbiorowej. W tym około 70 dzieci, reszta to młodzież i dorośli. Przygotowania były dzielone na etapy. Z poszczególnymi grupami trzeba było robić próby osobno w mniejszych pomieszczeniach, co bardzo utrudniało wykonanie poszczególnych scen. Zawsze czekamy z niecierpliwością na zbudowanie sceny w teatrze, kiedy to próba będzie w pełni wykonana właśnie na scenie. Jednak ci, którzy występują, mobilizują się bardzo i czują się w pełni swobodnie. Myślę, że

te Jasełka, które przeżywamy jako przedłużenie Bożego Narodzenia, one są po prostu wielkim dziełem Bożym. Pan Bóg posługuje się człowiekiem i myślę, że dar, jaki otrzymaliśmy, należy wykorzystać, żeby stanąć przed Panem z tym co zlecił, a resztę zostawiamy już do Opatrzności Bożej. A to, że tyle chętnych? No to chyba dlatego, że to jest. Ewangelia, która nigdy się nie kończy. W tym roku mamy blisko 7000 tysięcy ludzi na naszych przedstawieniach. Gdybyśmy mogli dłużej występować na tej scenie, na pewno byśmy to učinili. Niemniej jednak prawie 2000 osób odmówiliśmy. Myślę, że na przyszły rok chyba już nie braknie miejsca. Naszym celem i wielkim pragnieniem jest, abyśmy tworzyli jedną wielką rodzinę i nie dzielili się ani na widzów ani na aktorów, ale już od początku naszej sceny tworzyli jedną rodzinę i by z tego teatru, z tego pięknego Cieszyna, piastowskiego miasta, popłynęła jedna wielka modlitwa do Nieba i myślę, że Pan Bóg nie szczędzi Łask Bożych.“

Poezja Beaty Sabbath w Jasełkach:

*Świat nakryty kołędą jak białym obrusem
Dzień chyli się kornie przed nocy ołtarzem
W ciszy wschodzi modlitwa i w radość nas wiedzie,
Która spojrzeniem dziecka rozjaśnia nam twarze.
A my dzielimy się nią jak chlebem
W wieczór, gdy ludzkie serce
Niespodziewanie staje się niebem.*

O swojej pracy opowiedzieli specjalnie dla czytelników MOSTu niektórzy członkowie zespołu:

Zofia Szczerba – „Cała moja rodzina występowała od 1985 roku. Pierwszym żywym Dzieciątkiem był mój syn, wtedy 3-miesięczne dziecko. Występowały moje dwie córki bliźniaczki i mój mąż Marian. Mam jeszcze dwóch wnuków. Grają baranka i pastuszka. I tak cały czas występujemy. Nasz udział w „Jasełkach”, „Misterium męki Pańskiej” i „Gościu oczekiwanym” wniósł do naszego życia bardzo dużo radości ducha, no coś takiego Bożego. Gdyby nie było tych występów, coś by brakowało, byłaby pustka jakaś w życiu. Dzięki, że mamy taką siostrę Jadwigę, że po prostu ona to wszystko trzyma, nami kieruje. A my pracujemy na co dzień, a po pracy idziemy do teatru. Jest to coś wspaniałego.“

Alicja Bialek – „Do zespołu dostałam się przypadkowo. Najpierw pracowałam w chórze. Później siostra Jadwiga zaproponowała mi rolę Matki Bożej w Jasełkach, którą grałam 7 lat. W tym roku gram Herodową i pastereczkę. Już dzieci, z którymi siostra pracuje z starszej i młodszej scholi, rozwijają się w tym duchu religijnym. W tej miłości, takiej wspólnej, rodzinnej wszyscy żyjemy, wzajemnie się uduchawiając. Na pewno prowadzimy inny tryb życia. My się z sercem spotykamy. Jeden drugiemu w razie potrzeby pomaga. Jeszcze nie było tak, żeby ktoś odmówił danej osobie. Jesteśmy bardzo zżyci z sobą. Mój mąż jest głównym od dekoracji. Stale ją unowocześnia. Czasami nad sceną pracuje pół roku. Robi szkice, miniaturki, to wszystko nakręcamy, puszczamy przez kamerę i proponujemy siostrze Jadwidze do akceptacji. To jest męża pasja.“

Stanisław Pońc: Z zespołem jestem związany od samego początku. Stale gram te same role. Występuję jako św.

Biblický kviz - Kolik...?

1. Kolik let bylo Ježíšovi, když se při návštěvě Jeruzaléma ztratil rodičům? (Luk 2,42-43)
2. Kolik obyvatel mělo Ninive, když v něm Jonáš ohlásil Boží soudy? (Jon 4,11)
3. Kolik měl Abraham roků, když byl obřezán? (1 Moj 17,24)
4. Kolik oken měla Noemova archa? (1 Moj 6,16)
5. Kolik dětí celkem měl Jób? (Jób 1,2; 42,13)
6. Kolik let kraloval Šalamoun nad Izraelem? (1 Král 11,42)
7. Kolik dní byl Lazar v hrobě, když ho Ježíš vzkřísil? (Jan 11,17)
8. Kolik lidí přežilo potopu? (1 Moj 7,13; 1 Petr 3,20)
9. Kolik řad sloupů měl rybník Bethesda? (Jan 5,2)
10. Kolik let kraloval David? (2 Sam 5,4)
11. Kolik generací žilo od Abrahama ke Kristu? (Mat 1,17)
12. Kolik dcer měl Jób? (Jób 1,2; 42,13)
13. Kolik dělníků pracovalo pro Šalamouna na Libanó-nu? (1 Král 5,27-28)
14. Kolik dní byl Saul (Pavel) slepý? (Sk 9,9)
15. Kolik vlastních proroků měla Jezábel? (1 Král 18,19)
16. Kolik lidí se připojilo k církvi v prvním dnu letnic? (Sk 2,41)
17. Kolik roků byl nemocný muž, kterého Ježíš uzdravil u rybníka Bethesda? (Jan 5,2-5)
18. Kolik loktů na délku, šířku a výšku měla Noemova archa? (1 Moj 6,15)
19. Kolik mužů měla samařská žena, se kterou se Ježíš setkal u studny? (Jan 4,18)
20. Kolik let měla Sára, když zemřela? (1 Moj 23,1)

Křížem dobrých skutků ke stromu života

Už zase se přiblížila postní doba. Právě v tento čas si nejvíce uvědomujeme, jak nás má Bůh rád. Vždyť dal svého jediného Syna, aby za nás trpěl a nakonec na kříži zemřel. A proč? Protože nás miloval a miluje tak, jako nikdo jiný na širém světě. Chtěl, abychom mu byli co nejbližší, a tak nám dal šanci skrze Ježíšovu smrt a zmrtvýchvstání, dosáhnout spasení. A právě jedním z nemalých krůčků, které nás přiblíží ke spasení je... KONÁNÍ DOBRÝCH SKUTKŮ! Jak jinak? Mu máme vrátit lásku, kterou nám neustále prokazuje. Stačí jen pár maličkostí. Začneme konat dobro v rodině, u svých bližních. Vždyť Ježíš řekl: Cokoli jste udělali pro jednoho z těch nejmenších, pro mě jste udělali!

I letos bude v boční kapli instalován kříž, který bude letos doplněn korunou stromu. Děti mohou opět za každý udělaný dobrý skutek nalepit na kříž kytičku, ale přibudou i zelené listy stromu, které budou děti lepit na korunu stromu za každou navštívenou nedělní mši svatou. A aby se to nepletlo, bude mít každá neděle svůj tvar listu i jinou barvu. Šest nedělí, šest různých listů.

Bude-li se dařit, bude se na konci postní doby Strom života zelenat (listy za mše svaté) a bude kvést (barevnými kytičkami za vykonané dobré skutky). Na kříži bude i tentokrát instalováno velké červené srdce, do kterého můžete vkládat lístečky se svým jménem a adresou za byť jen jediný vykonaný dobrý skutek a jedinou navštívenou mši svatou (za každé dítě stačí jeden lístek).

Pojďme i letos dělat dobré věci, aby to zlé, kterého je kolem nás dost a dost, bylo alespoň trochu obroušeno. Chtějme se i letos trochu víc přiblížit k Bohu, který je Láskou, a ke kterému směřuje naše pozemská pouť. Ať se dřevo kříže stane stromem plným života.

Katka Cubrová

Łukasz Waclawik - náš nejmladší kostelník

Již delší dobu panu Františku Zawadovi v jeho službě kostelníka pomáhá o nedělích jeho vnuk, 17-letý Łukasz Waclawik. Byť je často schovaný v zakristii a není ho až tak moc vidět, myslíme si, že si zaslouží naše poděkování za nezištnou pomoc nejen svému dědečkovi, ale celé farnosti. Proto jsme Łukaszovi položili několik otázek za účelem přiblížení jeho osobnosti nám, farníkům.

MOST: Łukaszi, můžeš nám něco říct o sobě?

Łukasz Waclawik: Narodil jsem se 29.04.1989 mým rodičům Urszuli a Věslavovi v třínečné nemocnici na Sosnė. Otec pracuje jako řidič kamionu ve firmě Spetra v Třanovicích. Jezdí za hranice ČR, takže se s ním moc nevidím. Maminka prodává barvy ve firmě Dům Barev. Mám mladšího brácha Mateusze. Jsem celkem rád, že ho mám, ale lhal bych, kdybych neřekl, že to často mezi námi nevychází. Tak a teď trochu o škole. Na základní školu jsem chodil na 1. PSP na ulici Nádražní. Po ukončení základní školy jsem byl přijat na školu ve Frýdku-Místku, obor automechanik. Tento obor je bez maturity, ale budu si dělat nadstavbu. Mým cílem je mít svůj vlastní servis, ale člověk nikdy neví, co se v mém životě může stát.

MOST: Jaké jsou Tvoje záliby?

Łukasz Waclawik: Nejsem žádný velký fanda sportu, ale něco se najde. Rád jezdím na kole a kolečkových bruslích, hlavně rychle a nebezpečně. Taky jsem zkoušel dělat různé skoky, vývrtky, ale po některých krkolomných pádech jsem toho nechal. Jako míčové hry mám rád vybíjenou a volejbal. Mezi zimní sporty patří lyžování, které přímo miluji. Už se těším, až napadne hodně sněhu.

MOST: Jak si začal s ministrováním, baví tě to?

Łukasz Waclawik: Jsem vychováván v křesťanské rodině, můj děda je kostelník. Tato služba se mi strašně líbila. Můj děda poprosil ministranta Romana Vondráčka at mne to naučí. Základy jsem si rychle osvojil a dál jsem se zdokonaloval. Zpočátku jsem měl strach, ale všechno přešlo a teď už i čtu, i když nečtu nejlíp, ale snažím se. Není to lehké, čtení nepatří mezi mé oblíbené činnosti. Někdy si něco přečtu v časopisech o autech, ale to je vše. Chtěl bych být kostelníkem a akolytou. A

rada pro ty, kteří by chtěli ministrovat, ale nemají odvalu-není se čeho bát, že někde uděláte chybu a je z toho trapas, to se stává, ale později se tomu budete smát.

MOST: Co znamená pro tebe být ministrantem a nezávazným kostelníkem?

Łukasz Waclawik: Že mužů pomáhá před mší mému dědovi s přípravami na mši a při mši být bližší Kristu. Strašně se mi líbí být takovým kostelníkem a přitom i ministrantem. Dává mi to pocit, že nejsem jenom ministrant, ale i kostelník. Mám se ještě co učit, ale rozhodně bych chtěl být kostelníkem.

MOST: Děkujeme Ti za službu a pomoc a přejeme Ti hodně radosti a úspěchu v budoucnu, protože vzhledem k Tvému věku „všechno je před tebou“.

Připravil Marian Kozok

Józef w Jasełkach, w „Misterium“ jestem Jezusem a w „Gościu Oczekiwany“ gram Józefa Kurka. Moja żona jest od początku razem ze mną. Gra różne role. Jest także inspicjentem czyli pilnuje porządku na scenie. Syn gra jednego z królów. Gra także córka i wnuczka. Jest to takie scalenie. Bo wszystkie te występy mają w sobie załączek wiary chrześcijańskiej, dlatego to tak mobilizuje człowieka i wiąże rodzinie.“

Piękne świadectwo przekazuje także jedno z dzieci - Justynka, która ma dopiero 7 lat i jest uczennicą 1 klasy: *„Od urodzenia byłam Jezusem. Później byłam za baranka. W tym roku mam sześć wejść - aniołka, pasterkę, chojka, duszki przy Herodzie, aniołka z latarenką i jeszcze w stroju cieszyńskim. W Jasełkach występuje jeszcze moja kuzynka, mój wujek, moja mamusia, mój dziadek. Moja ciocia występuje za Marię. Także moje kuzynki Patrycja i Justynka, koledzy i znajomi... Bardzo długo przed świętami rozpoczynamy próby. Lubię występować. Jasełka bardzo mi się podobają.“*

Jedna z pan pięknie określiła pracę w zespole: *„Chyba przekazujemy nasz teatr, nasze granie z pokolenia na pokolenie. Rodzice dzieciom. Nawet niektórzy się pobierają tu w gronie zespołowym. I grają wszyscy: rodzice, dzieci, wnuki, babcie, dziadkowie i to jest piękne.“*

W tym roku jednogłośnie laureatką Akcji Katolickiej została s. Jadwiga Wyrozumska, której został wręczony medal „Pro Consecratione Mundi“ przyznawany za wybitne osiągnięcia w ewangelizacji świata. Przedstawienia religijne w jej reżyserii dotychczas zobaczyło już ponad 170 tysięcy widzów. Dziękując za wyróżnienie s. Jadwiga powiedziała: *„Chcemy innym dawać serce, a jeśli dany nam został dar Boży, nie należy go zaniebrywać, ale dzielić się z innymi poprzez teatr tym, co jest najcenniejsze - Ewangelią.“*

My życzymy s. Jadwidze oraz wszystkim członkom zespołu wytrzymalności, tego serca, życzliwości oraz dzieleniem się nadal tą wielką radością i uwielbieniem Bożej miłości. Dziękujemy za przeżywanie głębokich wzruszeń. Jeszcze słowa pięknej kolędy, którą śpiewała dla członka zespołu, który zmarł ubiegłego roku jego córka:

*„Przyjdź na świat, żeby równać rachunki strat,
Żeby zając wśród nas, puste miejsce przy stole.
Jeszcze raz, pozwól cieszyć się dzieckiem w nas,
I zapomnieć że są, puste miejsca przy stole.“*

Dzięki darom parafian przekazanych przez ks. J. Mazura dla dzieci z kółka różańcowego, dzieci z naszej parafii otrzymały zniżkę na bilet. Wszystkim ofiarodawcom wielki Pan Bóg zapłać. Będziemy pamiętać w modlitwie.

Irena Szymonikowa

Je čas plesů...

Chtěla bych poděkovat MO KDU-ČSL za přípravu a realizaci I. ročníku plesu, který se konal 27.1. 2007 v Dělnickém domě v Trinci a který se podle mě vydařil. Děkuji panu předsedovi Michalu Trojkovi, celému výboru a všem, kdo ples připravovali a navázali tak na tradici charitních plesů. Je fajn, když se křesťan dokáže také bavit a těšit se s ostatními. Vždyť radost z pohybu, ze vzájemného sdílení se a vytváření společenství i mimo náš chrám jistě ke znakům křesťanství také patří.

Děkuji za to krásné spolčo, které jsme mohli vytvořit my všichni, kdo jsme si zakoupili vstupenky, díky všem, kdo si koupili srdíčka na „srdíčkový valčík“ a mohli se tak navzájem hledat ať už jako Karkulka nebo Ruslan či Rumcajs. Díky za to, že se našli ochotní sponzoři, kteří věnovali hezké ceny (např. koláče, ovoce, košťata, past na myši, autokosmetiku, šampaňské, keramiku, květiny, fén atd., cen bylo opravdu hodně) a potěšili tak ty, kdo si koupili lístky do tomboly a vyhráli. Díky patří jistě také Adamu Krainovi a jeho partnerce za hezké taneční vystoupení a také hudbě, která provázela všechny účastníky po celý večer.

Na závěr ještě moc děkuji za příjemné překvapení, to když se dražila jedna z cen v tombole a zisk z dražby byl věnován zařízení Slezské diakonie - poradně Elpis, která pomáhá obětem domácího násilí a jejímž jsem zaměstnancem. Přestože byla částka víceméně symbolická, moc mě potěšila už proto, že nám ji věnovala organizace, která moc nemá na rozdávání a sama by nějakou tu finanční podporu potřebovala. Takže ještě jednou díky všem a těším se na příští - II. ročník „lidoveckého“ plesu.

Pavla Golasowská - třinecký farník, účastník plesu, při srdíčkovém valčíku „Káťa“ (díky Škubánku, žes ten tanec přežil) a také zaměstnanec poradny Elpis Trinec.

Rozhovor s P. Danielem ANGE

Vážení farníci, velmi ráda bych se s Vámi podělila o rozhovor s P. Danielem Ange (francouzský kněz, misionář, autor mnoha knih pro mládež a zakladatel evangelizační školy "Jeunesse-Lumière"), který poskytl diecéznímu centru mládeže v Brně během své návštěvy České republiky v roce 1997 a který je publikován na internetových stránkách www.katolik.cz. I když je tento rozhovor staršího data je nesmírně aktuální a inspirující, zejména ve smyslu evangelizace „ mladých „ a nejen jich.

Co bychom měli dělat pro to, aby křesťanství bylo přitažlivější pro dnešní mladé, kteří se s Bohem ještě nesetkali?

Myslím, že to, co je pro mladé na křesťanství nejpřitažlivější, je setkání s jejich vrstevníky, naplněnými radostí z Boha, radostí z víry. Vidět, že víra v Krista činí člověka šťastným, že to není nic smutného, ale přesně naopak. Potkávat mladé překypující radostí ze života a přitom úplně normální. Takové, kteří neutíkají ani před přirozenou radostí tohoto života. Víra nám vůbec nemá bránit mít radost z hudby, sportu, poznání, nemá nám bránit v lásce, v prožívání zamilovanosti, zasnub, manželství nebo jiného životního povolání... právě naopak: toto naše štěstí má být zakotveno v přítomnosti Ježíše Krista v našem životě. Při nedávném Světovém setkání mládeže v Paříži mě velice oslovila skutečnost, že desetitisíce mladých Francouzů se rozhodly přijet do Paříže až na poslední chvíli - poté, co se v jednotlivých diecézích Francie setkali s mladými z jiných zemí na jejich cestě do Paříže, kteří je strhli svým nadšením a radostí, jež z nich vyzařovala.

Dalším velkým svědectvím je život křesťana, žijícího ve skutečném a intimním přátelství s Ježíšem. Takový člověk prožívá pokoj a radost dokonce i v těžkostech a utrpeních. Vůbec přitom nemusí jít o nějaké velké vnější projevy radosti. Jedná se zde o pokoj, který zůstává kdesi v hloubi srdce, a to dokonce i na kříži. A to je věc, která dnešní mladé velice oslovuje.

A nakonec - jistota věřícího při pohledu do budoucnosti. Neznámá budoucnost přestává nahánět strach a nejistotu při vědomí, že je cele v rukou našeho milujícího Otce. To platí dokonce i tváří v tvář smrti, která již není betonovou zdí", ale je prozářena světlem Kristova zmrtvýchvstání. Je to světlo, které naši životní cestě dává jistotu i správný směr. I to je silné svědectví pro dnešní mladé, tak často žijící jen pro přítomný požitek.

Uvědomme si, jak zoufale dnešní mládež potřebuje svědectví každého z nás, aby objevili toho, který jediný je Cestou, Pravdou a Životem!"

Co naopak mladým dneška brání v přijetí víry?

Je to opak toho, co jsem již řekl: křesťané, kteří všude chodí s obličejem jako na pohřbu... To je skutečné protisvědectví! Velkou překážkou je také nejednota křesťanů. Dalším problémem dneška je nesmírný výběr duchovna na každém kroku - tak jako v supermarketu je k máni" vše. Agresivní jsou samozřejmě především různé sekty, New Age, okultismus a podobně. Mladí se těžko orientují, nevědí, kde hledat skutečnou pravdu. Překážkou je i práce" médií, která vytvářejí kolem velké části mladých jakousi pornoféru". Z této pasti nečistoty a pornografie se velice těžko uniká...

Naopak - křesťanství mladé neodpuzeje svou náročností. Vidíme, jak mnoho mladých lidí je pohlcováno nejpřísnějšími sektami. Je pravda, že jsou pohodlní, ale zároveň touží po opravdovosti a náročnosti. Umějme být

k sobě nároční! Je to cesta, která nese plody. To je i moje vlastní zkušenost z let, kdy jsem působil jako misionář ve Rwandě. Žili jsme velice chudě, často jsme zažili hlad a v místních horách i zimu. Ale Pán nám dal za odměnu mnohem víc: stálé radostné vědomí, že je pořád s námi a že nás má rád.

Mladým dneška se sice vyčítá, že se ženou jen za materiálními požitky, ale každý z nich si vícekrát v životě uvědomí, že to není věc, která ho dokáže naplnit jednou provždy - třeba tváří v tvář smrti. Nedávná smrt princezny Diany nebyla jen senzací. Mnoho lidí se náhle ocitlo před naléhavou otázkou: V čem je tedy smysl života, když ani milióny člověka neudělají šťastným? Co je to smrt? A co potom...?

V každém člověku je kdesi hluboko ukryta touha po vnitřním naplnění, která se čas od času probudí - tváří v tvář velké radosti nebo třeba i bolesti... Tehdy zjistí, jak jsou ta malá materiální" uspokojení nedostatečná. Umějme na tuto touhu odpovědět!

Do jaké míry je nepřitažlivost křesťanství způsobena neschopností křesťanů svědčit o své víře?

O některých důvodech jsem již mluvil. Další skutečností je, že často nedokážeme nalézt ty nejlepší prostředky, jak o víře mluvit. A to i na úrovni televize a médií obecně. Politické a komentátoři se speciálně připravují, aby dokázali svým projevem přitáhnout, přesvědčit... Když lidé vidí někoho, kdo v televizi hlásá radostnou zvěst a je při tom v obrovském stresu, není to příliš přesvědčivé. Je zde i problém slovníku. Málo se zamýšlíme nad tím, jak nevěřícím zpřístupnit základní tajemství víry - příliš často mluvíme o spáse", vtělení", vykoupení", eucharistii"... a nehledáme slova, kterými bychom tyto skutečnosti bez zkreslení přiblížili.

Ještě jednou chci ale zdůraznit to, co je podstatné: nejpřijatelnější je evangelium, které je předáváno s vnitřní radostí a především s opravdovou osobní zkušeností s Božím působením v mém životě. Jen takové svědectví oslovuje. Lidé dnes nestojí o teorie o Ježíšovi... Chtějí v nás potkat někoho, kdo svědčí o Kristu jako o tom, kdo patří neodmyslitelně k našemu životu, jako o tom, koho máme rádi, jako o tom, pro koho jsme ochotni dát i svůj život... Pascal jednou řekl: Lidé věří pouze svědkům, kteří jsou pro svoje svědectví ochotni i zemřít." A zde je tajemství úspěchu": čím více žijeme - hluboce a opravdově - s Kristem, tím je naše svědectví samo sebou věrohodnější a přesvědčivější.

Vzpomínám si na příhodu, kterou mi vyprávěl jeden můj přítel - pravoslavný kněz: V době pronásledování se v jednom moskevském vězení sešel ateistický intelektuál s prostým člověkem, který byl věřícím baptistou. Mluvíli spolu i o víře a ateista křesťana, který uměl sotva číst, snadno ubil" argumenty. Potom se začal Kristu otevřeně posmívat. Baptista neměl již žádné rozumové argumenty, ale výsměch Kristu ho tak bolel, že se beze slov rozplakal... Bylo to tak opravdové a nestrojené, že to ateistou úplně otrásl... Když byl později ve vězení pokřtěn, řekl, že tato chvíle ho přesvědčila víc než všechny argumenty.

I přesto ale nezapomeňme: na evangelizaci bychom se měli všichni - každý svým způsobem - cílevědomě připravovat. Mladí především. I proto existuje v Evropě stále více evangelizačních škol...

Tolik názor člověka, který se setkává s desetitisíci mladých po celém světě.

Andrea Čalová

Nedělní a sváteční liturgie v únoru

5. neděle v mezidobí (4.2.)

1. čtení: Iz 6,1-2a.3-8; 2. čtení: 1 Kor 15,1-11; Evangelium: Lk 5,1-11

Žalm: odp. Budu ti hrát, Hospodine, před anděly.

ref. Wobec aniołów psalm zaśpiewam Panu.

6. neděle v mezidobí (11.2.)

1. čtení: Jer 17,5-8; 2. čtení: 1 Kor 15,12.16-20; Evangelium: Lk 6,17,20-26

Žalm: odp. Blaze tomu, kdo svou naději vložil do Hospodina.

ref. Błogosławion, kto zaufał Panu.

7. neděle v mezidobí (18.2.)

1. čtení: 1 Sam 26,2.7-9.12-13.22-23; 2. čtení: 1 Kor 15,45-49; Evangelium: Lk 6,27-38

Žalm: odp. Hospodin je milosrdný a milostivý.

ref. Pan jest łaskawy, pełen miłosierdzia.

1. neděle postní (25.2.)

1. čtení: Dt 26,4-10; 2. čtení: Řím 10,8-13; Evangelium: Lk 4,1-13

Žalm: odp. Buď se mnou, Pane, v mé tísní.

ref. Bądź ze mną, Panie, w moim utrapieniu.

2. neděle postní (4.3.)

1. čtení: Gn 15,5-12.17-18; 2. čtení: Flp 3,17-4.1; Evangelium: Lk 9,28b-36

Žalm: odp. Hospodin je mé světlo a má spása.

ref. Pan moim światłem i zbawieniem moim.

Program spotkań

Sobota 17.2.2007, godz. 14:30 - spotkanie z Ojcem Filipem OFM z klasztoru franciszkanów z Jabłonkowa.

Poniedziałek 19.2.2007, godz. 15:00 - spotkanie z Pismem Śiętym i Katechizmem w salce parafialnej.

Wszystkich parafian serdecznie zapraszamy.

Pořad bohoslužeb v únoru

1. Neděle 4.2.2007 - 5. neděle v mezidobí; 6.30 a 10.00 česky, 7.50 a 17.00 polsky.

2. Neděle 11.2.2007 - 6. neděle v mezidobí; 6.30 a 10.00 polsky, 7.50 a 17.00 česky.

3. Neděle 18.2.2007 - 7. neděle v mezidobí; 6.30 a 10.00 česky, 7.50 a 17.00 polsky.

4. Středa 21.2.2007 - Popeleční středa; den přísného postu od masa a půstu újmy.

5. Čtvrtek 22.2.2007 - svátek Stolce sv. Petra.

6. Neděle 25.2.2007 - 1. neděle postní; 6.30 a 10.00 polsky, 7.50 a 17.00 česky.

7. Pátek 2.3.2007 - první pátek v měsíci.

8. Neděle 4.3.2007 - 2. neděle postní; 6.30 a 10.00 česky, 7.50 a 17.00 polsky.

9. Po celou postní dobu se koná každý pátek a neděli před večerní mší svatou pobožnost Křížové cesty v tom jazyce, v jakém je sloužena nedělní večerní mše svatá. V neděli pak po Křížové cestě je svátostné požehnání.

10. Každou neděli půl hodiny před

večerní mší svatou (mimo dobu postní) je adorace Nejsvětější Svátosti Oltářní a svátostné požehnání.

11. V průběhu týdne mše svaté začínají v 6.35 a 17.00 hodin. V pondělí, středu, pátek - ranní česky, večerní polsky. V úterý, čtvrtek, sobotu - ranní polsky, večerní česky.

12. Každý čtvrtek od 16.00 a první pátek po ranní mši svaté je výstav Nejsvětější Svátosti Oltářní.

13. Každý pátek po ranní i večerní mši svaté je výstav Nejsvětější Svátosti Oltářní s modlitbou Korunky k Božimu Milosrdenství. První pátek v měsíci - litanie a zasvěcení Božskému Srdci Ježíšovu.

14. Mše svatá v Domově důchodců na Sosně je každý pátek v 15.30. Půl hodiny před začátkem mše svaté je možno přistoupit ke svátosti smíření. Mše svatá v Nemocnici Sosna je sloužena každou sobotu v 15.30. Před mší sv. příležitost ke svátosti smíření.

Redakce neručí za jazykový sled jednotlivých mší sv. Sledujte vývěsku v kostele!

Pozvání na pouť

Děkanství Frýdek Vás zve na děkanátní pouť do Fatimy a Santiagu de Compostela.

Pouť se uskuteční ve dnech **10. - 20. října 2007** za účasti biskupského vikáře pro pastorační ostravsko-opavské diecéze Mons. Mgr. Rudolfa Sikory. Cena pouti je 12.900,- Kč.

Bližší informace jsou na plakátku v nástěnce v předsíni kostela, jinak podrobnosti a přihlášky

Římskokatolický farní a děkanství úřad Hnojník, telefon 558 696 239, nebo 731 625 655.

Příští číslo MOSTu

vjde 4. března 2007.

Příspěvky můžete zasílat do 21. 2. 2007.

Úmysly apoštolátu modlitby – únor 2007

Denní modlitba Apoštolátu

Nebeský Otče,

kladu před tebe celý dnešní den. Přináším ti v něm své modlitby, práce, radosti i utrpení ve spojení s Ježíšem Kristem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje oběť sebe samého za záchranu světa.

Duch Svatý, který jej vedl, kéž je i mým průvodcem a vyzbrojí mě silou pro svědectví o tvé lásce.

To vše přináším jako svou nepatrnou oběť spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou Církve, zvláště na úmysly, které nám předkládá Svatý otec a naši biskupové pro tento měsíc: 1. Všeobecný úmysl:

1. Všeobecný úmysl: Aby bohatství země sloužilo spravedlivě všem, protože je Božím darem pro všechny.

2. Misijní úmysl: Aby se vlády všech národů spojily v boji proti nemocem a epidemiím třetího světa.

3. Národní úmysl: Abychom dokázali vidět nejen tělesné, ale i duchovní potřeby nemocných ve svém okolí.

most

Vydává Římskokatolický farní úřad v Třinci pro svou vlastní potřebu. Redakci tvoří: Stanislav Janczyk, Hana a Evžen Workovi, Iveta a Marian Kozokovi • e-mail: most@seznam.cz • Internetová adresa: <http://sweb.cz/most> • Vychází na počátku měsíce. Registrační značka MK ČR E 14453. K dostání v prostorách farního kostela. Grafická úprava a tisk: T-PRINT, s.r.o., Třinec